

**AIZTAUPIET
to MUMS!**

SPARE US!

A HARRODY
with BRUNO VINCENT

AIZTAUPIET to MUMS!

HARODIJA
ar BRUNO VINCENTU

No angļu valodas tulkojusi
Zane Rozenberga

821.111-31

Vi 553

A Harrody with Bruno Vincent
SPARE US!

Copyright © A Harrody (Bruno Vincent), 2023

Illustrations by Emanuel Santos.

First published in Great Britain in 2023 by Abacus

Cover image © Lev Radlin

Interior illustrations © Emanuel Santos

Bruno Vincents

AIZTAUPIET TO MUMS!

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Rafodija*

Korektore *Elīna Vēja*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Ilze Šmite*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-847.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.1 pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Zane Rozenberga, 2023

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-939-6

*Nesāc savu grāmatu ar nopietnu citātu –
gudrāks tu tāpēc neizklausīsies*

Jūlijs Cēzars

1. nodaļa

Bija nemīlīgi dzestra diena, un vējš, kas brāzmoja ap kapakmeņiem, stindzināja gluži kā viens no mana tēva smaidiem.

Es vēlējos, kaut būtu uzvilcis kaut ko siltāku. Gaidīju karaliskajā kapsētā ierodamies tēvu un brāli uz ārkārtas tikšanos sakarā ar manu neseno paziņojumu par ieplānoto pārcelšanos uz Ameriku.

Pār debesīm skrēja pelēki mākoņi, un es drebinājos savā plānajā kreklā. Stāvēju un prātoju, vai mirušie joprojām kavējas ap mums un vai tie mūs uzlūko ar atziņīgu smaidu vai raizēs savilktu pieri. Tikai iedomājieties tos sev līdzās! Henrijs VIII. Karaliene Viktorija. Kens Dods¹. Ļeņins.

Šādās vietās mani allaž pārņēma filozofisks noskaņojums.

---

¹ *Sir Kenneth Arthur Dodd* (1927–2018) – angļu komiķis un dziedātājs. (Šeit un turpmāk redaktora piezīmes.)

Pārlaidu skatienu marmora mauzolejiem, ko klāja efejas un sūnas. Tieši tajā brīdī, kad apcerēju drūpošās, novecojošās pagātnes paliekas, parādījās mans tēvs. Viņam līdzās bija Villijs.

Novērsdams uzmanību no tā, kas patiesībā bija mums prātā, Pā nolasiņa vienu no savām ekspromta vēstures lekcijām, norādot uz arhitektoniskām detaļām un sniedzot sīkākas ziņas par mirušajiem ļautiņiem zem mūsu kājām. Bet neizbēgamā atlikšana tikai kāpināja manu un Villija sasprindzinājumu.

Kad saruna beidzot pievērsās paredzētajam tematam, es uzreiz pamanīju, ka viņi abi ir saniknoti.

Es centos paskaidrot, bet viņi neklausījās.

Es vairākkārt mēģināju kaut ko teikt, bet viņi runāja savu.

Es biju izmisis. Pret savu glēvo, savtīgo tēvu un plikpaurības skarto, vardarbīgo un paštaiso brāli es jutu vienīgi mīlestību. Es neparko nedarītu neko tādu, kas parādītu viņus sliktā gaismā.

Tomēr drīz kļuva manāms, ka viņi pat nesaprot, kāpēc es dodos projām.

Vai patiešām?

Es biju satriekts.

Kā gan pēc visa, kas bija noticis, viņi spēja domāt, ka vēl nepieciešams paskaidrojums? Tas mani pārsteidza.

Vienīgais, ko es jebkad tiku vēlējies, bija privātums.

Un, lai to iegūtu, šķita, ka vispiemērotākais līdzeklis ir sīki detalizēta 500 000 vārdu grāmata...

2. nodaļa

Manā bērnībā bija daudz idilliskā.

Piemēram, ekskluzīvā, Anglijas laukos paslēptā Ladgrovas skola, kuru es apmeklēju zēna gados.

Tā bija lepna privātskola ar senu vēsturi simtgadīgu mežu ielokā, un zēni tur mitinājās starp ļodzīgiem, izrobotiem tornišiem un ķieģeļu skursteņiem, nolūkodamies uz ārpasauli caur sārti ietonētiem logiem, kas iebūvēti drūpošos gotiskos akmens mūros.

Svētku reizēs tika pasniegtas bagātīgas paplātes ar saldumiem un šokolādi. Ja kādam audzēknim bija dzimšanas diena, viņš varēja pats izvēlēties saldēdienu, ko servēja ar prāvu putukrējuma kaudzi, kā arī mieloties ar bagātīgu porciju olu krēma. (Un, ja kāds no kalpotājiem izturējās nekaunīgi, arī viņš tika “pamielots” – mūsu papildu cienasts.)

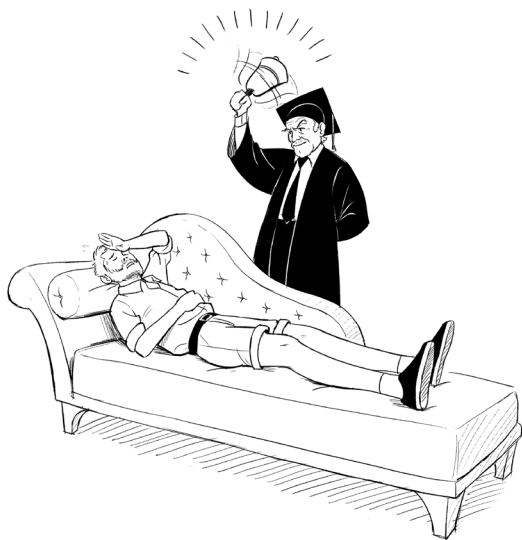
Es allaž atceros vienu konkrētu ainu.

Tas notika ēdamzālē. Un, pirms jautājat, pastu mums *nepiegādāja* personiskās pūces! Īstenībā mūsu vēstules

pienāca gluži ikdienišķā veidā – sulaini tās atnesa uz sudraba paplātēm.

(Tiesa, es atceros, ka reiz lenča laikā lielajā zālē ielidoja pūce, un to nācās nošaut ar dzelzs arbaletu, kas Džefrija Čosera testamentā bija novēlēts skolai tieši šādam nolūkam.)

Bet konkrētā atmiņu aina, kuru vienmēr atceros, ir cita: kad pusdienu maltītes laikā viens no skolotājiem, vārdā sers Tomass Hjūdžs-Braunlijs, gribēja pievērst mūsu uzmanību, viņš skandināja mazu sudraba zvaniņu. Kā gan viņš varēja cerēt, ka šis zvaniņš būs sadzirdams divsimt izsalkušu zēnu saceltajā troksnī, viņiem ēdot rozīņu pudīņu un sakliedzoties par *Railtrack* akciju cenām?

Tomēr skolotājs nepadevās. Viņš tur stāvēja un zvanīja, un zvanīja, un, nesaņēmis nekādu uzmanību, pie-
tvīka arvien sarkanāks, bet neviens par viņu nelikās zinis.

Man bija viņa žēl. Skandinādams šo zvaniņu, viņš centās novērst troksni, bet sacēla tikai arvien lielāku un lielāku troksni. Viņš cieta pilnīgu sakāvi, turklāt vēl padarīja sevi par muļķi.

Mans terapeits ir jautājis, kāpēc šī aina mani tik ļoti vajā, un es neesmu spējis tā īsti uz to atbildēt.